

Arrest

nr. 164 723 van 25 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 18 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Artikel 1, 8° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

"Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

8° inreisverbod: de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering."

De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een definitief inreisverbod, kan gedurende de termijn van het inreisverbod niet verblijven op of binnenkomen in het Rijk. Een uitzondering daarop is voorzien in artikel 74/11, § 3, tweede lid van diezelfde wet, dat bepaalt:

“Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zodat artikel 74/11, § 3, tweede lid niet van toepassing is.

Uit het voorgaande blijkt dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod niet kan worden gemachtigd tot verblijf op grond van een aanvraag gesteund op artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Indien de Raad zou overgaan tot de vernietiging van de bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten, kan de verwerende partij slechts opnieuw vaststellen dat verzoeker niet het recht heeft om zich op het Belgisch grondgebied te bevinden zodat de aanvraag andermaal zou moeten worden afgewezen. Een eventuele vernietiging kan de verzoekende partij dan ook geen voordeel opleveren.

De verzoekende partij betwist niet dat zij momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengebied voor een periode van drie jaar staat, dat haar werd betekend op 23 september 2013, en dat het inreisverbod niet werd opgeheven of opgeschort.

Ter terechtzitting, gevraagd naar het belang bij het handhaven van het beroep stelt de raadsman van de verzoekende partij hierover niets te kunnen meedelen. Bij gebrek aan enige concrete toelichting, moet worden besloten dat de verzoekende partij geen blijk geeft van het vereiste actuele belang voor de vernietiging van de bestreden beslissingen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810). Het beroep is onontvankelijk.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig maart tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC